

ва, богата, скромна? И все пак кралят бе получил развод. Така е. След дълги борби - защото Ингебург бе имала много и могъщи защитници - папата бе отстъпил пред желанието на Филип. А Целгуба? Кой щеше да я защити? Ех, да. Може би щеше да има някой... Самият деспот например... Но каква власт имаше бедния царски братовъдец? Той не бе любоугоден към царя като Слав, който говори за гърба му нехвелити работи, а пред лицето му се кланя доземи. Но Калоян нему бе дал златоносното Родопско прониятство, а Борилу бе поверил само охраната на крайдунавските земи. И деспотът трябва да преглъща унижения след унижения... А пък животът си би дал дори за щастieto на Целгуба...

И замаяна от гняв, тревога и умраза към царя, тя неусетно се бе намерила в ръцете на деспота, без да има сили да се изтръгне от силните му прегръдки. И сега още чувствуваше по лицето си дирята на безумните му целувки...

Вятърът яростно блъскаше по прозорците. Дългият му проточен стон приличаше на вон на диво животно.

Цар Калоян лежеше с отворени очи в широкото си ложе. Наближаваше да съмне, а той все още не можеше да заспи. Бавно почнаха да се очертават предметите из стаята, студена синкава светлина плъзна по прозорците. Навън се чуваха равномерните крачки на стражата. През три часа верните му телохранители се сменяха. Той се ослуша. По тежките стъпки позна стратор Константин. Обърна се на другата страна, но сън не слизаше до морните му клепки.

Не добри вести бяха дошли. Монферато владееше вече Драма и Сяр в Долна земя. А сега се бяха научили, че той се срещнал в Кипсела с император Анри и двамата уговорили общото нападение срещу българите. Кога щяха да почнат бран? Вероятно на пролет. Но и Калоян не спеше. И той през зимата щеше да се приготви. И когато най-не се надяваха, той щеше да ги нападне. Ах, веднъж да паднеше